

Η πραγματική και η υποκριτική ταπείνωση

Δημοσιεύτηκε στις Κυριακή, 03 Αυγούστου 2014 21:59 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο [Αξιολόγηση](#)

π. Φιλόθεος Ζερβάκος

...Υπάρχουν πολλοί οδοί οι οποίοι οδηγούν τον άνθρωπο από την γην εις τον ουρανόν, αλλ' όμως η πλέον ευκολότερα, συντομοτέρα και ασφαλεστέρα οδός, την οποίαν εκ πολλής ερεύνης και μελέτης έμαθον και σας υποδεικνύω, είναι η οδός της ταπεινώσεως. Αυτή είναι η μόνη ασφαλής και ακίνδυνος οδός, την οποίαν όποιος βαδίζει φθάνει ασφαλώς από την γην εις τον ουρανόν, εις τον Παράδεισον...

Όποιος θέλει να υπάγη από την γην εις τον ουρανόν αυτήν την οδόν πρέπει να βαδίση, την οδόν της ταπεινώσεως ως πλέον συντομοτέρα και ασφαλεστέρα. Όσοι ηκολούθησαν την οδόν της ταπεινώσεως ανέβησαν ακόπως, ακινδύνως και ασφαλώς εις τους ουρανούς. Πάντες οι Άγιοι δια της ταπεινώσεως ανέβησαν εις τους ουρανούς και αποτελούν την θριαμβεύουσαν εις τους ουρανούς Εκκλησίαν των πρωτοτόκων. Χωρίς ταπείνωσιν είναι αδύνατον να υπάγη ο άνθρωπος εις τους ουρανούς και να κληρονομήση την αιώνιον ζωήν, να συμβασίλευση με τον Χριστόν.

Εάν ερευνήσωμεν καλώς τους βίους των Αγίων Πάντων, θα ιδώμεν ότι διά της ταπεινώσεως υψώθησαν παρά του Θεού, ετιμήθησαν, εδοξάσθησαν, εθαυμαστάθησαν, ηγίασαν. Εάν αφαιρέσης την ταπείνωσιν ουδείς Άγιος...

Οι πόλεμοι που γίνονται σήμερον, οι φόνοι, αι αρπαγαί, αι κλοπαί, αι πλεονεξίαι, αι αδικίαι, αι πορνείαι, αι μοιχείαι, αι ασέλγεια, αι σπατάλαι και μέθαι είναι σημεῖον ότι οι άνθρωποι έχασαν την ευθείαν οδόν, έχασαν τον δρόμον που οδηγεί εις την ανάπαυσιν, εις τους ουρανοὺς και την αιώνιον ζωήν. Ουκ ἔγνωσαν ουδέ συνήκαν εν σκότει διαπορεύονται, επόμενον δε, όταν περιπατή κανείς εις το σκότος, να συντριβή. Σκότος και ολίσημα, έρεβος και αγχίς, σύντριμμα και ωδίνες θανάτου εκάλυψαν και καλύπτουν όλην την οικουμένην.

Εάν η ανθρωπότης δεν αποβάλλη τον εγωισμόν και την υπερηφάνειαν, εάν όλοι μας δεν στραφώμεν να γίνωμεν άκακοι, απόνηροι, απλοί, πραείς, ταπεινοί, ωσάν τα άκακα και μικρά παιδιά, εις το σκότος θα βαδίζωμεν και έξω της βασιλείας των ουρανών θα μείνωμεν...

...Ταπείνωσις εσωτερική, πραγματική, αληθινή είναι να αισθάνεται τις, μέσα εις το βάθος της καρδιάς του, τας δωρεάς και χάριτας που έχει λάβει από τον Θεόν· να αισθάνεται ότι πάν ό,τι έχει, και ύπαρξιν και ζωήν και υγείαν και πλούτον και σοφίαν, όλα είναι ξένα, είναι δώρα του Θεού.

Τοιαύτην ταπείνωσιν είχαν οι Άγιοι και εξόχως ο Πατριάρχης Αβραάμ, ο οποίος συνομιλών με τον Θεόν έλεγε: «ήγημαι δε εμαυτόν γην και σποδόν». Και ο Προφητάναξ Δαβίδ έλεγε· «εγώ δε εμι σκώληξ και ουκ άνθρωπος, όνειδος ανθρώπου και εξουθένημα λαού». Ο Απόστολος Παύλος ωνόμαζε εαυτόν ελάχιστον των Αποστόλων, αμαρτωλότερον πάντων, έκτρομα της φύσεως. Ωσαύτως και πάντες οι Άγιοι. Αληθής ταπείνωσις είναι, ωσαύτως, το να συναισθάνεται τις τας αμαρτίας του. Τοιαύτην ταπείνωσιν έδειξεν ο Τελώνης ο οποίος, συναισθανόμενος τας αμαρτίας του μετά στεναγμών και δακρύων, έλεγε· «ο Θεός ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ».

Εξωτερική ταπείνωσις, υποκριτική, ψευδής είναι το να φαίνεται κάποιος εξωτερικώς ταπεινός, να προσποιείται το πρόβατον και εσωτερικώς να είναι λύκος. Τοιαύτην ψευδή και υποκριτικήν ταπείνωσιν την βδελύσεται ο Κύριος καθώς είναι φανερόν εις το Ευαγγέλιον...

Κατά την β' παρουσίαν, όταν έλθη ο Υιός του Θεού να κρίνη τον κόσμον και να αποδώση εις κάθε ένα κατά τα έργα του, τότε οι Άγιοι Απόστολοι και οι Προφήται θα δείξουν τους πόνους, τους αγώνας, τους ιδρώτας του κηρύγματος, τους διωγμούς, τας εξορίας, τας φυλακίσεις, τους θανάτους που υπέμειναν δια τον Χριστόν. Οι Μάρτυρες θα δείξουν τα αίματα που έχυσαν δια την αγάπην του Χριστού. Οι Όσιοι τα δάκρυα, τας προσευχάς, τας χαμευνίας, τας νηστείας, τας στερήσεις. Οι δίκαιοι και ελεήμονες τας δικαιοσύνας και ελεημοσύνας, ημείς τι θα δείξωμεν; Εάν ευρεθώμεν τότε, αγαπητοί μου, ωσάν άκαρπα δένδρα, θα υποστώμεν την φοβεράν καταδίκην την οποίαν προανήγγειλεν εις το Ιερόν Ευαγγέλιον ο Τίμιος Πρόδρομος· «Παν ουν δένδρον μη ποιούν καρπόν εκκόπτεται και εις πυρ βάλλεται» (Ματθ. γ' 10). Πριν λοιπόν έλθη η φοβερά ημέρα του θανάτου ας φροντίσωμεν να καθαρίσωμεν την ψυχήν μας δια της μετανοίας και εξομολογήσεως και να πλουτίσωμεν τον εαυτόν μας δι' έργων αγαθών, να κοσμήσωμεν τας λαμπάδας της ψυχής μας δι' αρετών και προ παντός να ταπεινωθώμεν ενώπιον του Κυρίου δια να μας υψώση. «Ταπεινώθητε ενώπιον του Κυρίου, και υψώσει υμάς» (Ιακ. δ' 10). «Ο Θεός υπερηφάνους αντιτάσσεται, ταπεινοί δε δίδωσι χάριν» (Ιακ. δ' 6). Ας βαδίσωμεν, αγαπητοί μου, προθύμως την οδόν της ταπεινώσεως, την οποίαν αυτός ο Κύριος μας εχάραξε και υπέδειξεν.

Πηγή: [Ορθόδοξοι Πατέρες](#)